

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Petra Šebka a soudců Mgr. Kateřiny Kopečkové, Ph.D., a Mgr. Filipa Skřivana v právní věci

žalobce a): **městys Luka nad Jihlavou**
sídlem 1. Máje 76, Luka nad Jihlavou
zastoupený JUDr. Boženou Zmátlovou, advokátkou
sídlem Dvořákova 1927/5, Jihlava

žalobce b): **Svaz vodovodů a kanalizací Jihlavsko**
sídlem Žižkova 93, Jihlava
zastoupený JUDr. Oldřichem Chudobou, advokátem
sídlem Při Trati 1084/12, Praha

proti žalovanému: **Krajský úřad Kraje Vysočina**
sídlem Žižkova 57, Jihlava

o žalobách proti rozhodnutí žalovaného ze dne 25.11.2020, č.j. KUJI 111138/2020, sp. zn. OOSČ 655/2017 OOSC/73,

takto:

- I. Rozhodnutí Krajského úřadu Kraje Vysočina, ze dne 25.11.2020, č.j. KUJI 111138/2020, sp. zn. OOSČ 655/2017 OOSC/73, se ruší a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci a) náhradu nákladů řízení ve výši 11 228 Kč k rukám JUDr. Boženy Zmátlové, advokátky, do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.
- III. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci b) náhradu nákladů řízení ve výši 11 228 Kč k rukám JUDr. Oldřicha Chudoby, advokáta, do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.
- IV. Žalovaný nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Zdejšímu soudu napadly dvě samostatné žaloby podané žalobci a) a b) směřující proti témuž rozhodnutí žalovaného ze dne 25.11.2020, č.j. KUJI 111138/2020, sp. zn. OOSČ 655/2017 OOSC/73, kterým žalovaný podle § 141 ve spojení s § 169 odst. 1 písm. b) zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“), rozhodl ve sporném řízení o návrhu žalobce a), proti žalobci b) coby odpůrci takto:
 - výrokem I. uložil žalobci b) zaplatit žalobci a) částku 6 229 437,30 Kč se zákonným úrokem z prodlení jdoucím od 3.2.2015 do zaplacení,
 - výrokem II. ve zbylé části, tedy co do výše 84 920 595,934725 Kč, návrh žalobce a) zamítl,
 - výrokem III. uložil žalobci a) zaplatit žalobci b) na náhradě nákladů řízení částku 12 584 Kč.
2. Usnesením ze dne 16.1.2023, č.j. 62 A 6/2021-130, zdejší soud obě žaloby podle § 39 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s.ř.s.“), spojil ke společnému projednání.

I. Shrnutí argumentace žalobce a)

3. Žalobce a) (dále též „Městys“) brojí proti výroku II. napadeného rozhodnutí žalovaného. Namítá jeho nezákonnost, nesprávnost a nepřezkoumatelnost.
4. Městys podrobnou argumentací dovozuje, že žalovaný nesprávně zjistil výši jeho vypořádacího podílu, neřídil se dosavadní judikaturou správních soudů, zejména závěry rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 29.8.2019, č.j. 29 A 54/2014-314. Naopak žalobce pro výpočet svého podílu použil správný klíč - poměrnost podle počtu obyvatel, který vyplývá z čl. 12.8 Stanov svazku měst a obcí „Svazu vodovodů a kanalizací Jihlavsko“ (dále jen „Stanovy“) a ze zavedené praxe mezi obcemi a Svazem vodovodů a kanalizací Jihlavsko (dále „Svaz“). Tento klíč byl také použit již krátce po založení Svazu v souvislosti se stanovením počtu akcií pro jednotlivé svazy obcí Fondem národního majetku v rámci privatizace státního podniku Jihomoravské vodovody a kanalizace. Dále byl tento klíč použit i samotným žalovaným v jeho rozhodnutích ve věcech nároků statutárního města Jihlava. Žalovaný tak dospěl k nesprávnému závěru, že Městysi náleží vypořádání jen za majetkovou účast ve společnosti Svazu VKMO s.r.o. a podíl žalobce stanovil dle chybného

klíče ve výši 6,21 %. Posuzovat výši nároku na vypořádání podílu vystoupivší obce podle klíče, který byl užíván Svazem a odvozován od poměru hodnoty majetku obce k celkovému majetku, s nímž Svaz hospodařil, je ve vztahu k vypořádání podílu podle Městysu zcela chybné a zavádějící.

5. Napadeným rozhodnutím podle Městysu žalovaný porušil jeho právo na legitimní očekávání, neboť postupoval jinak než v případě vystoupivšího člena Statutárního města Jihlava, a dále se nijak nevypořádal s podstatou uplatněného nároku žalobce. Tou je otázka, jak bude vypořádán tzv. společný majetek milionových hodnot. Bez toho žalovaný nemohl učinit závěr o tom, že nárok Městysu není ve zbývajících částech opodstatněný.
6. Městys dále namítá procesní vady postupu žalovaného, které spočívají v tom, že se žalovaný nevypořádal s řadou důkazních návrhů, a naopak mimo jiné vycházel z právního stanoviska Mgr. Sikory, advokáta.
7. S ohledem na výše uvedené žalobce a) navrhl, aby zdejší soud výrok II. napadeného rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Na svém procesním postoji žalobce setrval po celou dobu řízení před zdejším soudem.

II. Shrnutí argumentace žalobce b)

8. Žalobce b) (dále též Svaz) brojí proti výroku I. napadeného rozhodnutí s tím, že rozhodnutí žalovaného je nezákonné, nepřezkoumatelné, svévolné a porušuje jeho veřejná subjektivní práva garantovaná Listinou základních práv a svobod, konkrétně právo na spravedlivý proces, právo na soudní ochranu a právo vlastnit majetek.
9. Podrobnou argumentací Svaz dovozuje, že úvaha žalovaného o oprávněnosti nároku Městysu ani o jeho konečné výši nemá žádnou oporu ve Stanovách ani zákoně, jedná se pouze o ničím nepodložené úvahy žalovaného, které odůvodňuje pouze zásadou spravedlnosti. Žalovaný měl přitom povinnost o předmětu sporného řízení rozhodnout výhradně v souladu se Stanovami a způsobem, který je zde uveden. Nárok, který není výslovně uveden ve Stanovách, neexistuje. Žalovaný rozhodl nesprávně, nezákonně a zcela svévolně, pokud na daný případ aplikoval analogii iuris a zásady spravedlnosti. Způsob vypořádání majetkového podílu obce jasně a dostatečně upravují Stanovy coby jediný a samostatný lex contractus.
10. Svaz poukazuje mimo jiné na to, že Stanovy výslovně v článku 10.3. upravují, co je majetkovým podílem obce a současně upravují vyčerpávajícím způsobem v článku 12.6, jak se tento majetkový podíl vypořádává. Obci nenáleží žádný podíl na jakémkoliv jiném majetku Svazu, zejména podíl na společném majetku. Zákaz převodu společného majetku nebo podílu na něm byl ve Stanovách vyžadován státem jako podmínka pro privatizaci tohoto majetku do vlastnictví Svazu. Tento způsob vypořádání je běžný i v jiných vodárenských svazcích. Tento způsob vypořádání odlišuje dobrovolné svazky obcí například od kapitálových společností a byl to důvod, proč zakladatelské obce zvolily právě právní formu zájmového sdružení právnických osob, resp. později dobrovolného svazku obcí. Zatímco v případě dobrovolných svazků obcí mohou obce v případě ukončení svého členství získat jimi vložený infrastrukturní majetek zpět, v případě například akciových společností, obce jako akcionáři nemají nárok na vrácení takového nepeněžitěho vkladu. Akcionáři mají pouze nárok na vypořádací podíl v penězích určený jako podíl z vlastního

kapitálu společnosti, případně reálné hodnoty majetku po odečtení dluhů společnosti. Vypořádací podíl u kapitálových společností nelze zaměňovat se způsobem vypořádání majetkového podílu obce ve Svazu. Dobrovolné svazky obcí nejsou kapitálové obchodní společnosti, nemají společníky, ale obdobně jako spolky mají členy.

11. Podle Svazu tedy není neobvyklé, ani nespravedlivé, pokud člen spolku při vystoupení nemá nárok na podíl na majetku spolku, ani nárok na vrácení členských příspěvků zaplacených spolku. Není proto nic nespravedlivého na tom, pokud člen Svazku, s výjimkou nároku na majetkové vypořádání dle článku 12.6 Stanov, nemá na nic dalšího dle Stanov nárok. Pokud Stanovy nějaký nárok neobsahují, neznamená to, že jsou neúplné; znamená to pouze to, že žádný takový nárok prostě a jednoduše neexistuje. Podle Svazu nadto žalovaný použití analogie iuris v rozhodnutí ani dostatečně neodůvodňuje.
12. Žalovaný dále podle Svazu chybně vyčíslil výši majetkového podílu Městysu (6,21 %), který přebíral ze svých úvah učiněných v rámci správního řízení vedeného pod sp. zn. OOSČ 447/2018, kde tento podíl žalovaný určil odkazem na tzv. virtuální účty obcí (*rozhodnutí vydané v tomto řízení bylo předmětem přezkumu zdejším soudem ve věci sp. zn. 62 A 154/2020, pozn. soudu*). Svaz má to, že v řízení před žalovaným prokázal správný výpočet hodnoty majetkového podílu Městysu, dle kterého tento podíl činí 2,16 %. To, co bylo do místního infrastrukturního majetku vloženo nad rámec tohoto podílu má pak obec povinnost oproti převodu tohoto majetku do jejího vlastnictví vyplatit žalobci. Žalovaný nejenže tento způsob vypořádání nerespektoval v řízení vedeném pod sp. zn. OOSČ 447/2018, ale nadto své nesprávné úvahy přenáší i do tohoto řízení a na základě nich přiznává Městysi neexistující nárok.
13. S ohledem na výše uvedené žalobce b) navrhl, aby zdejší soud výrok I. napadeného rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Na svém procesním postoji žalobce setrval po celou dobu řízení před zdejším soudem.

III. Shrnutí vyjádření žalovaného

14. Žalovaný se žalobami nesouhlasí, napadené rozhodnutí považuje za správné a odůvodněné. Věcně setrvává na závěrech obsažených v napadeném rozhodnutí a navrhuje zamítnutí žalob. Upozorňuje rovněž na to, že proti výroku III. napadeného rozhodnutí podal žalobce a) odvolání k Ministerstvu vnitra. Taktéž žalovaný setrval na svém procesním postoji po celou dobu řízení před zdejším soudem.

IV. Posouzení věci

15. Žaloby byly podány včas (§ 72 odst. 1 s.ř.s.), osobami k tomu oprávněnými (§ 65 odst. 1 s.ř.s.), žaloby jsou přípustné (§ 65, § 68 a § 70 s.ř.s.).
16. Již bylo opakovaně judikováno, že vypořádání majetkového podílu obce ve Svazu představuje její nárok vycházející z právních vztahů založených na základě veřejného práva a vyplývající z veřejnoprávní smlouvy; o takovém nároku je příslušný rozhodnout správní orgán, nikoli soud v civilním řízení (§ 169 správního řádu, § 4 odst. 1 s.ř.s., srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 19.4.2018, č.j. 10 As 213/2014-187, a ze dne 14.2.2018, č.j. 10 As 258/2017-176, č. 3725/2018 Sb. NSS, či usnesení zvláštního senátu ze dne 25.2.2016, č.j. Konf 10/2015-11, a ze dne 19.6.2018, č.j. Konf 9/2018-8): „Není tedy možné jednotlivé skupiny nároků z jedné veřejnoprávní smlouvy přímo či nepřímo plynoucí štěpit a dávat

kompetenci k řešení těchto nároků tu správnímu orgánu, tu civilnímu soudu. Právě naopak, „sporem z veřejnoprávní smlouvy“ je „nutno rozumět podstatně širší okruh nároků svou povahou a podstatou veřejnoprávních než pouze nároků vyplývajících z konkrétního ujednání o plnění obsaženého v platné veřejnoprávní smlouvě“ (viz cit. usnesení zvláštního senátu ve věci ČAS - SERVICE) ... Nadto jako spor z veřejnoprávní smlouvy nutno posuzovat i takovéto nároky, které s veřejnoprávní smlouvou nějak souvisí, byť neplynou přímo z nějakého konkrétního ustanovení smlouvy. Aby nešlo o spor z veřejnoprávní smlouvy, muselo by jít o takový nárok, který nemá naprosto žádnou souvislost s právními vztahy v oblasti veřejného práva, které zákon umožňuje upravit veřejnoprávními smlouvami...“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28.3.2019, č.j. 10 As 296/2018-132).

17. Pokud jde o výrok III. rozhodnutí žalovaného, ten nebyl žalobami napaden, přičemž otázka přezkumu nákladového výroku ve sporech z veřejnoprávní smlouvy Ministerstvem vnitra již byla správními soudy vyřešena s tím, že odvolání proti němu není v souladu s § 169 odst. 2 správního řádu přípustné a případné rozhodnutí Ministerstva vnitra, kterým by byl nákladový výrok zrušen či potvrzen, je nicotné (rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 16.11.2022, č.j. 4 Afs 152/2020-41).
18. Zdejší soud napadené rozhodnutí přezkoumával v mezích uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s.ř.s.) podle skutkového a právního stavu ke dni rozhodnutí žalovaného (§ 75 odst. 1 s.ř.s.)
a dospěl k závěru, že rozhodnutí žalovaného v rámci soudního přezkumu nemůže obstát, neboť řízení před žalovaným bylo stiženou vadou, která má za následek jeho nezákonnost.
19. Meritem sporu je nárok Městysu na zaplacení částky v celkové výši 91 150 033,234725 Kč s příslušenstvím uplatněný v souvislosti s finančním a majetkovým vypořádáním ukončení členství Městysu ve Svazu ke dni 1.1.2015, jejíž výpočet Městys opírá o čl. 12.8 Stanov Svazu s odkazem na čl. 12.4 Stanov. Městys se u žalovaného domáhal vypořádání podílu na hodnotě obchodního podílu Svazu ve společnosti Svaz VKMO s.r.o. ve výši 10 220 200 Kč, podílu na finančním majetku Svazu (na pokladně a bankovních účtech) ve výši 9 030 181 Kč, podílu z ceny majetku nabytého Svazem vlastní činností mimo území Městysu ve výši 68 169 424 Kč a částky ve výši 3 730 208,234725 Kč plynoucí dle tvrzení Městysu z prodlení s úhradou pohledávek a nákladů exekučních a soudních řízení. Žalovaný dospěl k závěru, že je spravedlivé, aby byl Městysi vyplacen procentuální podíl ve výši 6,21 % na hodnotě obchodního podílu Svazu ve společnosti Svaz VKMO s.r.o., který činí 6 229 437,30 Kč s příslušenstvím.
20. Žalovaný svůj závěr odůvodnil tak, že společnost Svaz VKMO s.r.o. byla založena dne 18.8.1999 za účelem provozování podnikatelské živnostenské činnosti. Základní jmění společnosti bylo tvořeno nepeněžitým vkladem 75 084 kusů akcií VODÁRENSKÉ AKCIOVÉ SPOLEČNOSTI, a.s. Společníky byly Svaz vodovodů a kanalizací Jihlavsko, Svazek vodovodů a kanalizací Ivančice, Vodovody a kanalizace (Třebíč) a Svaz vodovodů a kanalizací Žďársko. Postupem času do společnosti přistupovaly další svazky měst a obcí. Žalovaný s odkazem na závěry rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 29.8.2019, č.j. 29 A 54/2014-314, uvedl, že finanční vypořádání musí zohledňovat i zhodnocení majetkové podstaty Svazu. Nepochybně se tedy jedná i o podíl ve společnosti Svaz VKMO s.r.o. s tím, že Svaz jako takový nesmí sloužit pro podnikatelskou činnost (čl. 11.1 Stanov), inkasované nájemné za provoz vodovodů a kanalizací Svaz pouze „přerozděluje“ mezi členské obce,

které je musí účelově použít k investování do vodohospodářského majetku. K podnikatelské činnosti byla založena právě společnost Svaz VKMO s.r.o. Je tedy podle žalovaného nepochybné, že Městysi přísluší určitý spravedlivý podíl na zhodnocení této společnosti (od jejího vzniku do 31.12.2014). Stanovy bližší způsob přerozdělení podílu nestanoví, proto je zde nutné užít obecné soukromoprávní instituty k nalezení výše tohoto spravedlivého podílu. Žalovaný při způsobu výpočtu poměrného podílu Městysu na hodnotě společnosti Svaz VKMO s.r.o. odkázal na ustálenou praxi stran, kdy byl každoročně zisk z nájmu rozdělován na jednotlivé „virtuální účty“ právě dle tohoto podílu, který byl všemi členskými obcemi respektován, a nikdo jej nerozporoval. Proto i pro výpočet podílu na hodnotě ve společnosti Svaz VKMO s.r.o. použil žalovaný tento ustálený poměr. Podle žalovaného je i příhodnější, když o výši podílu nebude rozhodovat velikost obce, nýbrž majetek, který obec do odpůrce vložila a podílela se tím tak na výsledku hospodaření.

21. Podle čl. 8.1 Stanov hospodaří svazek s vodohospodářským majetkem, ke kterému nabyl vlastnické právo do 31.12.2000, a s majetkem, který získal svou vlastní činností po 31.12.2000. Dále hospodaří s majetkem, který ze svého majetku vložily do svazku jeho členské obce podle stanov svazku po 31.12.2000 v souladu s ustanovením § 38 zákona č. 250/2000 Sb. a § 85 zákona č. 128/2000 Sb. v platném znění.

Podle čl. 8.4 Stanov vede svazek odděleně evidenci majetku sloužícího k zásobování vodou, odvádění a čištění odpadních vod (dále jen infrastrukturní majetek). Evidence je vedena podle níže uvedených skupin majetku a jednotlivých členských obcí:

a) majetek nabytý do vlastnictví do 31.12.2000:

- majetek získaný na základě Dohody o bezúplatném převodu majetku mezi svazkem a Fondem národního majetku Praha
- majetek získaný na základě převodů podle zák. č. 92/1991 Sb. a č. 171/1991 Sb. ve znění pozdějších předpisů
- převodem od obcí podle § 20a odst. 3 zákona č. 367/1990 Sb., o obcích, ve znění pozdějších předpisů
- majetek získaný na základě darovacích, kupních či jiných smluv o převodu vlastnického práva
- majetek nabytý vlastní činností

b) majetek nabytý svou vlastní činností po 31.12.2000 (§ 38 zákona č. 250/2000 Sb.)

c) majetek, který do hospodaření svazku vložily ze svého vlastního majetku členské obce po 31.12.2000 a který zůstává ve vlastnictví těchto obcí podle ustanovení § 38 zákona č. 250/2000 Sb.

d) infrastrukturní majetek svazku se dále dělí na:

- společný infrastrukturní majetek, uvedený v příloze č. 2 těchto stanov dle stavu ke dni 31.10.2001, který bude průběžně aktualizovaný způsobem uvedeným v čl. 18 stanov. Příloha č. 2 je nedílnou součástí těchto stanov.
- místní infrastrukturní majetek, tj. takový, který slouží pouze jedné obci.

Podle čl. 8.5 Stanov svazek hospodaří s majetkem, ke kterému nabyt a nabude vlastnické právo a dále s majetkem, který členské obce z vlastního majetku vložily do svazku a do hospodaření svazku. Majetek vložený obcí do hospodaření svazku zůstává ve vlastnictví obce. Vložením majetku obcí do hospodaření svazku přecházejí na svazek veškerá práva s výhradou majetkových práv, která jsou vyhrazena dle § 85 zákona o obcích zastupitelstvu obce. Rozsah majetkových práv přenesených na svazek bude specifikován ve smlouvě o vkladu majetku do hospodaření.

Podle čl. 8.6 Stanov svazek ke svému majetku, jakož i k majetku, který převzal do hospodaření, přejímá veškerou zodpovědnost stanovenou právními předpisy a má povinnost zabezpečovat jeho provoz, zejména provoz vodárenských a kanalizačních zařízení, je povinen o tento majetek pečovat s péčí řádného hospodáře a zabezpečovat jeho další rozvoj.

Podle čl. 9.1 Stanov je svazek samostatným právním subjektem, samostatně hospodařícím na svůj účet a nesoucím právní a majetkovou odpovědnost za svou činnost. Hospodaření svazku upravuje zákon č. 250/2000 Sb., o rozpočtových pravidlech územních rozpočtů.

Podle čl. 9.2 Stanov svazek sestavuje svůj rozpočet a hospodaří podle něj. Rozpočet sestavuje na příslušný kalendářní rok a vyúčtování výsledků svého hospodaření provede nejpozději do tří měsíců po skončení kalendářního roku. Hospodářský rok svazku je totožný s kalendářním rokem.

Podle čl. 9.3 Stanov sestavuje svazek roční závěrečný účet, jehož sestavení zajišťuje předsednictvo svazku a předkládá jej valné hromadě ke schválení, společně se zprávou o přezkoumání hospodaření svazku.

Podle čl. 9.4 Stanov svazek vede předepsaným způsobem účetnictví o stavu a pohybu svého majetku a majetku vloženého obcemi, o svých příjmech a výdajích a o finančních vztazích k rozpočtu obcí, které jsou členy svazku. Za řádné vedení účetnictví zodpovídá předsednictvo svazku.

Podle čl. 9.5 Stanov musí být návrh rozpočtu a závěrečný účet za uplynulý kalendářní rok vhodným způsobem zveřejněny ve všech členských obcích svazku nejméně 15 dnů před jejich projednáváním na valné hromadě, aby se mohli občané těchto obcí k nim vyjádřit. Přípomínky mohou občané uplatnit písemně ve stanovené lhůtě neb ústně na zasedání valné hromady.

Podle čl. 9.6 Stanov dá svazek přezkoumat příslušným okresním úřadem nebo auditorem hospodaření svazku za uplynulý kalendářní rok. Výsledek přezkoumání předložený na zasedání valné hromady spolu se závěrečným účtem.

Podle čl. 9.7 Stanov svazek zajišťuje a sdružuje finanční prostředky pro obnovu a rozvoj vodovodů, kanalizací a ČOV obcí, které jsou jeho členy. Zdrojem těchto prostředků jsou zejména:

- členské příspěvky sdružených obcí
- nájemné dle smlouvy s provozovatelem vodovodů a kanalizací
- státní a jiné dotace
- dotace a dary právnických a fyzických osob
- úroky z vkladů na účtech svazku

- nájemné a ostatní výnosy z hospodaření s majetkem svazku a majetkem obcí, ke kterému obce převedly právo hospodaření
- případné další příjmy

Podle čl. 9.8 Stanov je použití finančních prostředků stanoveno rozpočtem svazku, schváleným na příslušný rok valnou hromadou. V rozpočtu je zahrnuto použití finančních prostředků na investiční výstavbu, obnovu a rozvoj vodovodů a kanalizací, nezbytné provozní náklady svazku, mzdy zaměstnanců a odměny funkcionářů svazku.

Podle čl. 9.9 Stanov požadavky na poskytnutí finančních prostředků na obnovu a rozvoj a investiční výstavbu vodovodního a kanalizačního zařízení předkládají obce a smluvní provozovatel do 30.10. pro rok následující. Finanční prostředky, které svazek získá, se po odečtení nezbytných provozních nákladů svazku, zpravidla rozdělí na obnovu a rozvoj vodárenských a kanalizačních zařízení v jednotlivých obcích svazku, v poměru výše hodnoty jejich infrastrukturního majetku ve svazku. Rozdělení a použití finančních prostředků schvaluje valná hromada.

Podle čl. 9.10 Stanov může svazek vytvářet fondy. O výši přidělů do těchto fondů rozhoduje valná hromada. O použití fondů rozhoduje předsednictvo.

Podle čl. 10.3 Stanov se obce přistoupením k zakladatelské smlouvě a stanovám svazku zavazují, že na dobu svého členství bezplatně vloží svá vodárenská a kanalizační zařízení, která jsou v odpovídajícím technickém stavu a mají úplnou technickou a správní dokumentaci, do hospodaření Svazu.

Podle čl. 10.4 Stanov se vložený majetek stává vloženým podílem obce ve svazku. Tento oceněný podíl je finančním vyjádřením hodnoty majetku. Součástí podílu obce ve svazku se stává také původní majetek příslušející obci dle privatizačního projektu s.p. JmVaK Brno.

Podle čl. 10.5 Stanov výše majetkových podílů obcí, včetně majetku vloženého do hospodaření, bude každoročně upřesňována podle skutečnosti k 1.1. daného kalendářního roku. Tyto podíly budou rozhodné pro všechny propočty a rozhodování v daném kalendářním roce.

Podle čl. 10.9 Stanov v případě, že obec za doby členství ve svazku nabude majetková práva (vlastnická i spoluvlastnická) k dalšímu majetku, jež je dle svého určení vodárenským nebo kanalizačním zařízením, nebo k tomuto účelu slouží, je povinna tento majetek, který bude v odpovídajícím technickém stavu a s příslušnou technickou a dokladovou dokumentací, vložit bez zbytečného odkladu do hospodaření svazku a tento je povinen jej přijmout. O hodnotu vloženého majetku se zvýší majetkový podíl obce ve svazku. Výše podílu upraví vždy k 1.1. následujícího roku.

Podle čl. 10.11 Stanov mohou být členským obcím svazkem poskytovány dotace na investiční akce, které svým určením budou sloužit pro vodárenské nebo kanalizační zařízení a které jako majetek bude po dokončení vloženo do svazku. Dotace se poskytují dle plánu investic schváleného valnou hromadou svazku pro daný kalendářní rok. Obci budou tyto finanční prostředky poskytnuty po předložení písemné žádosti. V případě, že obec použije dotaci mimo určený předmět, je povinna takto neoprávněně použité prostředky neprodleně vrátit svazku, včetně úroku za dobu jejich neoprávněného držení. Výši úroku stanoví

předsednictvo. Za účelem zjištění oprávněnosti použití těchto prostředků, má svazek právo kontroly všech účetních dokladů vykazujících toto použití a obec je nesmí zdržovat.

Podle čl. 11.1 Stanov svazek hospodaří s vyrovnaným účtem, kdy jsou veškeré získané finanční prostředky po odpočtu nezbytných nákladů na provoz svazku, použity na investiční výstavbu, obnovu a rozvoj vodovodů a kanalizací v členských obcích. Svazek nevytváří zisk.

Podle čl. 12.4 písm. a) Stanov může obec ze svazku vystoupit podle projevu své vůle na základě rozhodnutí zastupitelstva obce, které bude doručeno předsednictvu do 14 dnů od rozhodnutí zastupitelstva; písemné oznámení musí být doručeno nejpozději do 30.6. (včetně) kalendářního roku. Členství může být ukončeno nejdříve k 1.1. následujícího kalendářního roku. **Smlouvy o finančním vypořádání mezi vystupující obcí a svazkem musí být vypořádány nejpozději do 1 měsíce ode dne zániku členství.** Pokud nedojde k uzavření smluv o majetkovém vypořádání v daném termínu z důvodů na straně vystupující obce, zaplatí obec smluvní pokutu ve výši ročního členského příspěvku pro příslušný rok. Pokud nedojde k uzavření smluv z důvodů ze strany svazku, je svazek povinen plnit povinnosti dané stanovami tak, jako by byla vystupující obec právoplatným členem svazku. Stejná ustanovení platí i při vyloučení obce ze svazku valnou hromadou.

Podle čl. 12.6 Stanov vystoupí-li obec dle čl. 12.4 písm. a) ze svazku, je svazek **povinen obci vrátit vložený majetek a majetek, který byl do svazku převeden dle privatizačního projektu, včetně technického zhodnocení na tomto majetku provedeném a majetek pořízený pro potřeby obce s jejím finančním příspěvem, avšak bez podílu na společném zařízení vodovodů a kanalizací, jehož seznam je uveden v příloze č. 2 stanov. Tento majetek je nedělitelný a zůstává majetkem svazku.** Seznam společného majetku nelze rozšířit o další majetek bez souhlasu zastupitelstva obce, o jejíž majetek by se seznam rozšiřoval.

Podle čl. 12.7 Stanov **u místního infrastrukturního majetku, který byl vybudován a vložen do svazku v době členství obce ve svazku, musí obec provést při vystoupení ze svazku finanční vypořádání** v závislosti na zdrojích, ze kterých bylo vodárenské nebo kanalizační zařízení vybudováno. **Obec je povinna finančně vypořádat jen tu část, kterou na vybudování zařízení přispěl svazek nad podíl investičních prostředků příslušející obci dle vloženého majetku.** V případě, že náklady na pořízení věci byly hrazeny z úvěru, uhradí vystupující obec i úroky z tohoto úvěru. Dále je obec povinna poukázat svazku finanční prostředky ve výši DPH, vyměřené v souvislosti s převodem místního infrastrukturního majetku.

Podle čl. 12.8 Stanov je při vypořádání společného infrastrukturního majetku povinna vystupující obec uhradit svazku zbývající část úvěru, jímž je tento majetek zatížen. Podíl obce bude vypočten takto: zůstatková hodnota úvěru včetně úroku se vydělí celkovým počtem obyvatel všech členských obcí svazku a tato částka se vynásobí počtem obyvatel vystupující obce.

22. Zdejší soud k věci předeseílá, že doposud bylo správními soudy judikováno, že čl. 12.6 až 12.8 Stanov nepředstavují přímé nároky obcí a Svazu, nýbrž toliko pravidla vypořádání a jednotlivé nároky konstituuje až žalovaný svým rozhodnutím. Bylo rovněž akcentováno, že pravidla obsažená v uvedených člancích spolu úzce souvisejí a při vypořádání se uplatňují společně. Plní v tomto směru obdobnou roli jako synallagmatické právní vztahy, neboť žalovaný nemůže izolovaně rozhodovat o převodu vlastnického práva k majetku, aniž by

zároveň uložil obci zaplatit Svazu částku vyplývající z čl. 12.7 a 12.8. Opačný přístup popírá podstatu vypořádání, jakožto komplexního majetkového vyrovnání, které má vést k tomu, že z titulu dřívějšího členství obce ve Svazu už si žádná ze stran nebude v budoucnu moci nic nárokovat. Samostatné vypořádání dílčí části majetku sice je v teoretické rovině možné, nicméně nenaplní účel Stanov. Mělo by být tudíž vyhrazeno pro výjimečné situace, například objeví-li se dodatečně nevypořádaný majetek. (rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 23.6.2021, č.j. 31 A 120/2019-404). Podle dosavadní judikatury až rozhodnutí žalovaného založí nárok na zaplacení příslušné částky oproti převedení vodohospodářského majetku či přikázání takového majetku do vlastnictví obce.

23. Dosavadní judikturní náhled na způsob vypořádání majetkové účasti obce ve Svazu v řízení před správními orgány, byl však zásadně modifikován Nejvyšším správním soudem jeho rozsudky ze dne 30. 3. 2023, č.j. 6 As 269/2021-47, a ze dne 25.4.2023, č.j. 8 As 224/2021-182. Nejvyšší správní soud dospěl k následujícím závěrům: „Lze předelat, že relevantní právní úpravu ve vztahu k dané otázce obsahuje předně obecní zřízení, podle jehož § 49 odst. 1 obce mají právo být členy dobrovolného svazku obcí (dále jen „svazek obcí“) za účelem ochrany a prosazování svých společných zájmů. Podle § 50 odst. 2 písm. h) téhož zákona pak platí, že přílohou smlouvy o vytvoření svazku obcí jsou jeho stanovy, **v nichž musí být uvedeny podmínky přistoupení ke svazku obcí a vystoupení z něj, včetně vypořádání majetkového podílu** (zdůrazněno NSS)... Jak již Nejvyšší správní soud vyložil v odkazovaném rozsudku sp. zn. 6 As 269/2021 (bod 14. a násl.), z citovaného čl. 12.6 plyne nárok obce na převod v něm specifikovaného majetku při vystoupení ze svazku. Ustanovení zakotvuje jednoznačnou a bezpodmínečnou povinnost spolku „vrátit“ mimo jiné majetek, který obec do spolku vložila. Není tedy především správný názor krajského soudu, že se nejedná o nárok obce při ukončení členství, ale pouze o návod pro vypořádání majetkové účasti obce ve svazku. V této souvislosti již Nejvyšší správní soud taktéž zdůraznil, že podmínky vystoupení ze svazku obcí, včetně vypořádání majetkového podílu, jsou ze zákona povinnou součástí stanov svazku obcí. Je výsledkem smluvní autonomie obcí, jak si konkrétní podmínky vystoupení ze svazku upraví. V rozsudku ze dne 24. 6. 2021, čj. 7 As 363/2020-48, již Nejvyšší správní soud také vyslovil, že obce v této otázce mají smluvní volnost. Projev této vůle je nutno respektovat i s odkazem na ústavně zaručené právo obcí na samosprávu. Pokud obce ve stanovách jednoznačně a bezpodmínečně stanovily povinnost svazku vrátit majetek po vystoupení obce ze svazku, nelze dovozovat, že se nejedná o nárok vystoupivší obce (obdobně viz rozsudky NSS dne 17. 6. 2021, čj. 7 As 364/2020-45, a ze dne 1. 7. 2021, čj. 7 As 365/2020-48, a na ně navazující usnesení Ústavního soudu ze dne 12. 10. 2021, sp. zn. III. ÚS 2254/21 a ze dne 2. 11. 2021, čj. I. ÚS 2368/21). Východisko krajského soudu, podle něhož pravidla obsažená v čl. 12.6 až 12.8 stanov nelze chápat jako přímé nároky žalobce či stěžovatele, tedy nemůže jako nesprávné obstát. Jak dále Nejvyšší správní soud v odkazovaném rozsudku sp. zn. 6 As 269/2021 doplnil, ze skutečnosti, že dané ustanovení stanov zakládá nárok vystoupivší obce, neplyne, že přímo tímto ustanovením dojde k převodu vlastnictví majetku. Pokud vlastníkem majetku, který má svazek (žalobce) podle tohoto ustanovení vrátit, je svazek (žalobce), k převodu majetku dojde na základě smlouvy, kterou předvídá čl. 12.4 stanov. Pokud svazek (žalobce) tento svůj závazek převést majetek nesplní, jedná se o porušení jeho povinnosti z této veřejnoprávní smlouvy. Pro řešení těchto sporů je určeno právě sporné řízení podle § 141 správního řádu. Nejvyšší správní soud se vedle toho neztotožnil ani se závěrem krajského soudu, podle něhož žalovaný může svým konstitutivním rozhodnutím vypořádat majetkové nároky z

titulu vystoupení stěžovatele z žalobce. Jak již také v citovaném rozsudku sp. zn. 6 As 269/2021 vyložil, v daném případě žalovanému žádné ustanovení zákona nedává pravomoc vydat právě takové rozhodnutí. Ustanovení § 141 odst. 1 správního řádu nezakládá pravomoc správního orgánu ve sporném řízení vydávat libovolná rozhodnutí. Ani z žádného jiného ustanovení správního předpisu nevyplývá pravomoc správního orgánu ve sporném řízení vypořádávat majetek mezi sdružením obcí a obcí, která ze sdružení vystoupila, přičemž tato možnost nevyplývá ani ze stanov. Podle čl. 12.4 stanov k majetkovému vypořádání má dojít na základě smluv mezi svazem a vystoupivší obcí. Stanovy nikde nezmiňují, že by vlastní vypořádání mohl učinit správní orgán. Žalovaný má pravomoc rozhodnout spor z veřejnoprávní smlouvy. Pokud je spor veden o podobě smlouvy o vypořádání majetku, kterou mají účastníci uzavřít dle čl. 12.4 stanov, je dána pravomoc žalovaného takový spor rozhodnout. K vypořádání majetku však musí vždy dojít smlouvou, což je jediný způsob, který předvídají stanovy. Brání-li některá ze smluvních stran uzavření smlouvy, žalovaný v takovém případě může rozhodnout o nahrazení prohlášení (projevu) vůle, tj. o povinnosti uzavřít smlouvu (obdobně jako v občanském soudním řízení).“ (zvýrazněno zdejším soudem).

24. Je vhodné ještě nad rámec nyní posuzované věci poukázat i na nejnovější rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17.5.2023, č.j. 10 As 350/2022-56, který dovodil neplatnost dohod o převodu hmotného majetku uzavřených mezi obcí a Svazem za situace, kdy nedošlo k jejich schválení zastupitelstvy obcí.
25. Jediným prostředkem vypořádání majetkové účasti Městyse ve Svazu plynoucí z veřejnoprávní smlouvy je tudíž v souladu s vůlí projevenou ve Stanovách **dohoda stran**, uzavřená případně za „součinnosti“ správního orgánu v řízení o nahrazení projevu vůle jedné smluvní strany. Spor o jednotlivé tvrzené nároky na zaplacení určitých finančních částek uplatňované tu Městyssem, jako v nyní posuzované věci, či Svazem kupř. v řízení ve věci evidované u zdejšího soudu pod sp. zn. 62 A 154/2020, před správním orgánem řešícím jej ve sporném řízení ve smyslu § 141 správního řádu konstitutivním rozhodnutím tedy nepřipadá v úvahu. Pokud jde o vypořádání finančních nároků (souvisejících s majetkovými nároky), tak Nejvyšší správní soud zdůraznil, že „*k vypořádání nemusí dojít pouze jednou komplexní smlouvou. Není vyloučeno, aby se stěžovatel domáhal v jednom sporu pouze uzavření smlouvy o převodu vlastnického práva k majetku dle čl. 12.6 stanov. Splnění této povinnosti svazkem není podmíněno splněním žádné povinnosti obcí. Závazky obce vůči svazku podle čl. 12.7 či 12.8 stanov mohou být předmětem jiné smlouvy. Nejde o závazky vzájemně podmíněné a na sobě závislé. Byť je zjevné, že finanční vypořádání s vypořádáním majetkovým souvisí a nepochybně by v obecné rovině bylo vhodnější a přehlednější tyto závazky vypořádat v jednom řízení, kasační soud již v rozsudku sp. zn. 6 As 269/2021 výslovně uzavřel, že ze znění stanov nevyplývá, že by se jednalo o vzájemně podmíněné závazky, a tedy by muselo vždy dojít ke komplexnímu vypořádání jedinou smlouvou.*“
26. Právě uvedené však nic nemění na platnosti některých závěrů vyslovených zdejším soudem v rozsudku ze dne 23.3.2023, č.j. 62 A 154/2020-177, jehož předmětem byl mimo jiné výklad čl. 12.7 Stanov provedený v řízení před žalovaným sp. zn. OOSČ 447/2018. Je tomu tak i proto, že rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 30.3.2023, č.j. 6 As 269/2021-47, a ze dne 25.4.2023, č.j. 8 As 224/2021-182, vyzdvihly roli Stanov, coby závazného projevu vůle

vyjádřeného v návaznosti na povinnost obcí plynoucí z § 50 zákona č. 128/2000 Sb., o obcích (obecní zřízení), stanovit v rámci Stanov podmínky vystoupení ze svazku obcí, včetně vypořádání majetkového podílu.

27. Jde především o závěr vyslovený zdejším soudem týkající se skutkových podkladů pro provedení vypořádání členství, kdy s ohledem na postavení a povinnosti Svazu, jež plynou ze Zakladatelské smlouvy a ze Stanov, nese důkazní břemeno primárně Svaz. Je však třeba zdůraznit, že uvedené vyslovil zdejší soud v souvislosti s aplikací čl. 12.7 Stanov v tamní věci pouze pro účely případného finančního **vypořádání investic provedených nad podíl investičních prostředků příslušející obci dle vloženého majetku**, po vydání rozsudků Nejvyššího správního soudu tedy příslušnou dohodou (nedohodnou-li se smluvní strany jinak a nebudou-li tudíž správní řízení o nahrazení projevu vůle s uzavřením smlouvy vůbec iniciovat).
28. V nyní posuzované věci Městys svůj „nárok na zaplacení finanční částky“ opírá o čl. 12.8 Stanov. Obsah tohoto článku se však se zdůvodněním Městyse a jeho žalobní argumentací mýjí, neboť citovaný článek upravuje pravidlo při vypořádání společného infrastrukturního majetku, **podle něhož je povinna vystupující obec uhradit svazku zbývajících část úvěru, jímž je tento majetek zatížen. Podíl obce bude vypočten takto: zůstatková hodnota úvěru včetně úroku se vydělí celkovým počtem obyvatel všech členských obcí svazku a tato částka se vynásobí počtem obyvatel vystupující obce.**
29. Citované pravidlo Stanov je v souladu se zásadou *pacta sunt servanda* závazné pro smluvní strany, přičemž je obsahově jednoznačné zejména v tom, že se týká úhrady zbývajících částí úvěru vystupující obcí a výpočtu zůstatkové hodnoty úvěru (přitom o žádný úvěr se v nyní posuzované věci nejedná). Toto pravidlo by mohlo být eventuálně zohledněno v řízení před žalovaným, dojde-li k uplatnění příslušného návrhu smlouvy, který bude eventuálně upravovat záležitosti nesplaceného úvěru (způsobem popsáním Nejvyšším správním soudem ve výše citovaných rozsudcích).
30. Je třeba v tomto ohledu tedy souhlasit se Svazem, že Městyssem dovozované „nároky“ postrádají oporu jak v citovaném čl. 12.8 Stanov, tak i v čl. 12.7, na který odkazoval žalovaný. Článek 12.7 Stanov je nutno vykládat ve spojení s čl. 12.6 Stanov, tedy jde o výslovně upravené pravidlo finančního vypořádání oproti vrácení místního infrastrukturního majetku (viz rozsudek zdejšího soudu ze dne 23.3.2023, č.j. 62 A 154/2020-177). Žalovaný tak založil své úvahy na výkladu, který vůbec nemá v obsahu a smyslu čl. 12.8 Stanov oporu. Byť lze jistě souhlasit s obecným hlediskem spravedlivého vypořádání (to se promítá právě kupř. ve zhodnocování podílů členských obcí a rozhodování o nájemném coby zdroji investic a následném řádném vypořádání dle čl. 12.7 Stanov), nelze jasně projevenou vůli členských obcí v pravidlu týkajícím se vypořádání úvěru v čl. 12.8 aplikovat způsobem, jakým to provedl žalovaný, pouze s odkazem na rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 29.8.2019, č.j. 29 A 54/2014-314, kterým bylo zrušeno rozhodnutí Krajského úřadu Kraje Vysočina ze dne 5.6.2014, č.j. KUJI 31066/2014, sp. zn. OOSČ 955/2013 OOSC/14 (věc se týkala statutárního města Jihlava, které požadovalo zaplacení částky 2 541 990,66 Kč, která představovala odpovídající podíl z částky 4 116 781,70 Kč, o kterou skutečný stav finančních prostředků Svazu ke dni 31.12.2012 převyšoval stav ke dni 30.11.2012). I v citovaném rozsudku ze dne 29.8.2019, č.j. 29 A 54/2014-314, Krajský soud

v Brně zdůraznil, že vypořádání obce z důvodu jejího vystoupení by „mělo odpovídat jednak článkům 12.6 až 12.8 a jednak obecným zásadám spravedlnosti.“ Způsob vypořádání majetkového podílu tak předně nemůže být s obsahem Stanov v rozporu.

31. Napadené rozhodnutí žalovaného tedy nemůže v rámci soudního přezkumu obstát již z toho důvodu, že návrh Městyse v nyní posuzované věci nemohl být, tak jak byl uplatněn, vůbec žalovaným ve sporném řízení podle § 141 odst. 1 správního řádu rozhodnut konstitutivním rozhodnutím.
32. Svaz rovněž v žalobě zpochybňoval výpočet majetkového podílu Městyse provedený žalovaným v hodnotě 6,21 %; Svaz shodně jako v již zmiňované věci evidované u zdejšího soudu pod sp. zn. 62 A 154/2020 poukazuje na podíl 2,16 %, coby majetkový podíl Městyse, který má být klíčový pro výpočet eventuálního finančního vypořádání ve smyslu čl. 12.7 Stanov. Touto otázkou se již zdejší soud zabýval právě v rozsudku ze dne 23.3.2023, č.j. 62 A 154/2020-177, proto na něj odkazuje ovšem s tím, že se tato argumentace de facto s nyní posuzovanou věcí, jak bylo výše uvedeno, míjí, neboť Městys návrh opíral o nepřipadný čl. 12.8 Stanov, týkající se vypořádání úvěru. Proto pouze zdejší soud nad rámec věci zdůrazňuje, že jakákoli hodnota majetkového podílu Městyse ve Svazu v řízení ve věci evidované u zdejšího soudu pod sp. zn. 62 A 154/2020 nebyla pravomocným rozhodnutím soudu potvrzena. Zdejší soud v tamní věci mimo jiné poukázal na to, že „z veřejnoprávní smlouvy plyne, že s vodohospodářským majetkem včetně jím generovaných finančních prostředků hospodařil Svaz; tíží jej tedy důkazní břemeno ohledně toho, zda vystoupivší členské obce přecherpalý investiční prostředky připadající na jejich majetkový podíl ve Svazu. Z úřední činnosti je zdejšímu soudu známo, že Svaz vodohospodářský majetek pronajal VAS, a.s. na základě smlouvy uzavřené dne 17.12.1996 o provozu vodovodů a kanalizací, o nájmu vodovodů a kanalizací, o správě a rozvoji majetku vodovodů a kanalizací pro veřejnou potřebu (rozsudky Krajského soudu v Brně ze dne 28.2.2022, č.j. 62 A 50/2020-85, či ze dne 17.3.2022, č.j. 62 A 155/2020-181). To jej však nezabavuje důkazního břemena souvisejícího s jeho povinnostmi vyplývajících ze Stanov, zejména pokud jde o aktualizaci hodnoty majetkových podílů obcí a vedení řádné evidence investic (zejména z nájemného od VAS, a.s.) či tvrzených „dotací“ do vodohospodářského majetku, který Svaz spravoval. Podle zdejšího soudu jde ve smyslu Stanov o zásadní povinnost Svazu, neboť běžnou údržbu zajišťovala VAS, a.s. na základě výše zmíněné provozní smlouvy. Požaduje-li proto Svaz v rámci finančního vypořádání částku, kterou měl vynaložit nad rámec majetkového podílu vystoupivší obce, je povinen to transparentně a důvěryhodně doložit... Tvrzení Svazu, že žádné podklady pro každoroční virtuální účty obcí nemá, že „oficiální“ dokumenty, pokud jde o každoroční „virtuální“ či „závěrečný“ účet obcí, neexistují, zdejší soud nevěří (nadto dokazování provedené žalovaným svědčí o takové praxi). Svaz musel aktualizovat podle změn hodnot majetku (v důsledku vkladu či zhodnocení majetku investicemi) majetkové podíly členských obcí, stejně tak ve spolupráci s VAS, a.s. kalkuloval nájemné, které byl po odečtení provozních výdajů povinen evidovat coby investiční prostředky v poměru k podílům obcí, eventuálně pro účely investic do společného majetku.“ (rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 23.3.2023, č.j. 62 A 154/2020-177). Pro úplnost je třeba uzavřít, že i Městys v žalobě zpochybňoval stanovení hodnoty „majetkového podílu“ použitého pro výpočet žalovaného za současné aplikace čl. 12.8 Stanov, nicméně tento výpočet byl oporou výroku I. rozhodnutí žalovaného, který Městys žalobou nenapadl. Pokud jde o Městysem vznesený obecný argument, resp. požadavek, aby žalovaný rovněž

vyřešil „podstatu věci“, kterou je podle Městysse otázka vypořádání tzv. společného majetku, tak není zřejmé, z čeho by taková povinnost žalovaného měla v nyní posuzované věci plynout, když nadto otázka podílu na společném majetku je řešena v čl. 12.6 Stanov (způsobem vylučujícím majetek v příloze č. 2 Stanov); bude na Městysi, aby takový požadavek konkretizoval a vtělil do návrhu smlouvy, nicméně v nyní posuzované věci Městys požadoval uhradit konkrétní finanční částky s odkazem na čl. 12.8 ve spojení s č. 12.4 Stanov.

33. Zásadním pro nyní posuzovanou věc však je, že majetkové a finanční vypořádání je primárně věcí dohody Městysse a Svazu; pakliže se spolu nedohodnou, je na nich postupovat ve smyslu citovaných rozsudků Nejvyššího správního soudu ze dne 30.3.2023, č.j. 6 As 269/2021-47, a ze dne 25.4.2023, č.j. 8 As 224/2021-182.
34. Žalovaný tedy nebyl oprávněn v nyní posuzované věci o návrhu Městysse, tak jak byl uplatněn, na základě § 141 odst. 1 správního řádu rozhodnout konstitutivním rozhodnutím, čímž zatížil své řízení vadou, která má za následek nezákonnost nyní napadeného rozhodnutí. Z tohoto důvodu se již zdejší soud pro nadbytečnost nezabýval dalšími žalobními námitkami procesního charakteru či argumenty odkazujícími na jiná sporná řízení vedená u žalovaného.
35. S ohledem na výše uvedené zdejší soud napadené rozhodnutí jako celek (ve všech jeho výrocích) bez jednání podle § 76 odst. 1 písm. c) s.ř.s. zrušil a současně věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s.ř.s.). V něm je žalovaný v souladu s § 78 odst. 5 s.ř.s. vázán právním názorem zdejšího soudu vysloveným v tomto rozsudku; nákladový výrok coby akcesorický výrok přitom sleduje osud věci samé, proto žalovaný znovu rozhodne i o nákladech řízení.

V. Náklady řízení

36. Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 větu první s.ř.s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, jež důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl.
37. Žalobci oba měli ve věci úspěch, proto mají podle § 60 odst. 1 s.ř.s. právo na náhradu nákladů řízení; žalovaný ve věci úspěch neměl, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení a je povinen zaplatit žalobcům náhradu nákladů řízení. Z obsahu soudního spisu vyplývá, že žalobci a) vznikly náklady ve výši 3 000 Kč za zaplacený soudní poplatek. Dále šlo o náklady právního zastoupení spočívající v odměně zástupce za dva úkony právní služby po 3 100 Kč společně se dvěma režijními paušály po 300 Kč – převzetí a příprava zastoupení, žaloba; podle § 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. a) a d), § 13 odst. 4 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytnutí právních služeb (advokátní tarif). Vzhledem k tomu, že zástupkyně žalobce a) je plátcem DPH, činí náklady celkem 11 228 Kč. Žalovaný je tedy povinen zaplatit žalobci a) částku 11 228 Kč, a to k rukám zástupce žalobce ve stanovené lhůtě.
38. Pokud jde o žalobce b), z obsahu soudního spisu vyplývá, že mu vznikly náklady ve výši 3 000 Kč za zaplacený soudní poplatek. Dále šlo o náklady právního zastoupení spočívající v odměně zástupce za dva úkony právní služby po 3 100 Kč společně se dvěma režijními

paušály po 300 Kč – převzetí a příprava zastoupení, žaloba (doplnění žaloby ze dne 30.3.2021 se ve věci nikterak nepromítlo a není důvodu náklady za tento úkon přiznat k tíži žalovaného); podle § 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. a) a d), § 13 odst. 4 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytnutí právních služeb (advokátní tarif). Vzhledem k tomu, že zástupce žalobce b) je plátcem DPH, činí náklady celkem 11 228 Kč. Žalovaný je tedy povinen zaplatit žalobci b) částku 11 228 Kč, a to k rukám zástupce žalobce ve stanovené lhůtě.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 31. května 2023

Petr Šebek v.r.
předseda senátu